Răsplată sau pedeapsă, îmi primesc destinul

On Iunie 07, 2015

Caută să înțelegi viața în deplina ta înțelepciune și manifestare emoțională, prin eliberarea de teama că pierzi ceva lăsându-te să fii ceea ce ești cu adevărat în decursul ei.

La auzul glasului acestuia care-i trezi până și fibrele cele mai tainice ale inimii, Monte Cristo se înfioră. Ochii lui întâlniră privirea fetei și nu putură să suporte strălucirea.

– Doamne ! Doamne ! – spuse Monte Cristo – așadar ar putea fi adevărat ce m-ai lăsat să bănuiesc? Haydee, ai fi fericită dacă nu m-ai părăsi?

– Sunt tânără – răspunse ea cu blândețe – iubesc viața pe care tu mi-ai făcut-o întotdeauna atât de plăcută, viața pe care credeam c-o visez, pe care tu m-ai învățat s-o trăiesc. Şi mi-ar părea rău să mor..

– Deci, mă iubești? Monte Cristo simți cum îi crește inima. El își desfăcu brațele, iar Haydee se repezi la pieptul lui, strigând:

– Da, te iubesc ! Te iubesc, cum mi-aș iubi un tată, un frate, un soț ! Te iubesc cum îmi iubesc viața, cum îl iubesc pe Dumnezeu, căci tu ești pentru mine mai frumos, mai bun și mai mare decât toate ființele ! Şi, Da, aș muri fără tine !

Tendința către reflectare asupra propriei vieți sufletești, asupra însușirilor psihice, asupra comportamentului și acțiunilor proprii, apare odată cu aflarea unei vești care îți minimalizează poziția puterii pe care ți-ai construit-o.

Contele tresare de un fior dumnezeiesc, ca la aflarea unui secret stăpânitor peste timpuri, dar își calmează aproape imediat pornirea sublimă spre exemplificarea încântării sale. Stări sufletești variate i se perindă prin conștiință. Sensibilitatea lui sublimă nu poate fi oprită de nicio putere, ci iese la iveală ca atunci când îți stăpânești lacrimile să nu curgă la auzul unei vești bune:

– Atunci, facă-se voia ta, îngerul meu drag ! răspunse contele. Dumnezeu care m-a înviat și m-a făcut să-mi învingă dușmanii, Dumnezeu văd bine că nu vrea să pună căința la capătul izbânzii mele. Voiam să mă pedepsesc, dar Dumnezeu vrea să mă ierte. Iubește-mă, Haydee ! Cine știe, poate că dragostea ta mă va face să uit ceea ce trebuie să uit.

– Ce tot spui, stăpâne? întrebă Haydee.

*– Spun că un cuvânt de-al tău, Haydee, m-a luminat mai mult decât douăzeci de ani de înțelepciune. Nu te am decât pe tine în lume. Prin tine mă simt iar legat de viață, prin tine pot să sufăr, prin tine pot să fiu fericit... Am întrezărit oare adevărul? întrebă el. Doamne ! Ce are a face ! Răsplată sau pedeapsă, îmi primesc destinul. Vino, Haydee, vino ! ... **

Leadership: Deschiderea celorlalți față de versiunea identității tale sufletești este în stare să imprime o renaștere a voinței simțitoare din care este alcătuit factorul instinctiv al sentimentului de putere?

Blândețea și profunzimea sentimentelor lasă întotdeauna loc de apropiere între oameni, sporind deschiderea și receptivitatea, având de multe ori ca efect posibilitatea de a obliga la un efort susținut de înțelegere a trăsăturilor unei alte fețe ale vieții, exceptând situația când „remodelarea" traseului ei are mai mult un caracter formal.

Imaginea care definește calitatea vieții va fi în sfârșit întreagă în funcție de cum vei interpreta rolul principal în scenariul ei. Vei putea deveni un model pentru care însăși rațiunea de a fi o reprezintă amestecul dintre fericire și suferință - două regiuni apropiate care reflectă bine „lumina", doar dacă reușești să te apropii de ceea ce nu poate fi înțeles cu gândul, ci doar stors și vlăguit cu altceva. Cu căldura sufletească.

În leadership, care face loc unei implicări în viața plină de forță și motivare, prin eliberarea de teama că pierzi ceva lăsându-te să fii ceea ce ești cu adevărat în decursul ei, se evidențiază contradicțiile și oscilațiile propriei ființe supuse unei legi oarbe – bazate pe fericire și suferință, suflet și minte.

De fapt, în leadership acestea trebuie să se combine și să se completeze în perspectiva unei așteptări împlinite, în deplina ta înțelepciune și manifestare emoțională - ce tind să exercite, una față de cealaltă, o funcție corectivă, în vederea diminuării unor aprecieri aspre, sau chiar negative, legate de ceea ce ai fi putut fi, dar nu ai fost.

Leadershipul este trăsătura suverană a vieții, accentuarea unei stări afective pozitive, din care izvorăște condiția de maxim a puterii a omului care știe că adevărata stea norocoasă apare ca o recunoaștere a unității în lumea dualității.

Răsplată sau pedeapsă, îmi primesc destinul aduce în prim plan sentimentul unei implicări în existența conectată la altcineva, prin fericire sau suferință, prin conștiință sau prin energie emoțională.

Întotdeauna cele mai relevante experiențe sunt legate de ceea ce interpretezi în varianta definirii personale, privită ca o coregrafie a stărilor de spirit provocate în ceilalți, dar trăite personal la nivelul unei „lumini" de veghe.

* Notă: Alexandre Dumas - *Contele de Monte Cristo* , Editura Tineretului, 1957.

Source: https://neculaifantanaru.com/rasplata-sau-pedeapsa-imi-primesc-destinul.html